

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 263/2014
10.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. М.С., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. В.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.518/12 од 14.02.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 2093/13 од 05.09.2013. године, у седници већа одржаној 10.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. М.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.518/12 од 14.02.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 2093/13 од 05.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К бр.518/12 од 14.02.2013. године окр. М.С. оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју казну је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а уколико исту не плати у остављеном року, казна ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окр. М.С. ослобођен је од оптужбе да је извршио два кривична дела увреде из члана 170. став 1. КЗ.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног, Апелациони суд у Нишу је пресудом Кж1 2093/13 од 05.09.2013. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног, адв. В.М. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона - члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, укине

другостепену пресуду или да укине обе пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Након што је примерак захтева, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. М.С. је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву не опредељује конкретно ни једну од повреда закона таксативно наведених у члану 485. став 4. ЗКП, због којих је дозвољено поднети захтев за заштиту законитости. Међутим, из образложења захтева и навода да је окривљени током поступка тражио изузеће поступајућег судије о коме није одлучио председник суда, те да је, дакле, првостепену пресуду донео судија који је морао да обустави рад на предмету, сходно члану 40. ЗКП, произилази да бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП.

Из навода да је првостепени суд погрешно применио закон када је одлучивао о трошковима поступка произилази да је захтев поднет и због повреде одредбе члана 441. став 4. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд је испитао сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, па је нашао да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окр. М.С. указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП и члана 441. став 4. ЗКП односно члана 368. став 1. тачка 2. и члана 371. став 3. ЗКП ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01 и 68/03 и "Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10) (у даљем тексту раније важећег ЗКП).

Из списка предмета се утврђује да је бранилац окривљеног, током главног претреса тражио изузеће поступајућег судије, због чега је претрес прекинут и списи достављени в.ф. председника суда који је решењем VII Су бр. 172/12 од 14.11.2012. године одбио као неоснован захтев за изузеће судије А.Ђ., налазећи да не стоји ниједан од законских разлога због којих судија не може вршити судијску дужност, сходно одредби члана 40. став 1. тачка 1. до 5. раније важећег ЗКП, као ни околности које доводе у сумњу непристрасност поступајућег судије, сходно одредби члана 40. став 1. тачка 6. раније важећег ЗКП. Стога се неосновано захтевом браниоца окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 2. раније важећег ЗКП.

Одлука о трошковима кривичног поступка донета је правилном применом одредаба члана 193. и 196. раније важећег ЗКП, при чему је суд узео у обзир сложеност и дужину трајања кривичног поступка и окривљеног обавезао на

плаћање паушала у износу од 5.000,00 динара, а остале трошкове обрачунао у складу са важећом адвокатском и таксеном тарифом. Стога се неосновано захтевом за заштиту законитости указује и на повреду одредбе члана 371. став 3. раније важећег ЗКП.

Наводима да је изрека првостепене пресуде нејасна и непотпуна, да првостепени суд није утврдио виност нити је констатовао да ли постоји урачунљивост окривљеног, као и да се другостепени суд није ни осврнуо на исте наводе истакнуте у жалби, бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. раније важећег ЗКП и непотпуно утврђено чињенично стање у погледу кривице окривљеног, што, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не представља разлоге из којих је дозвољено поднети захтев за заштиту законитости. Ови наводи, у осталом, нису ни тачни, јер је првостепени суд у својој пресуди утврдио све чињенице које се тичу субјективног односа окривљеног према извршеном делу и о томе дао разлоге које је и другостепени суд у свему прихватио.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић, с.р.